

jätta, hakkas minu isaga kohtut käima selle raha pärast, ja kinnitas koguni walewandega enesel õiguse olema, nii et wiimaks kohtu poolest meie weski ja meie pöllumaad jäävad oksioni viisil äramüsidud, wana petis ostis isegi neid omale.

Oh ja kallis aeg, mis waene kord nüüd meie käte tuli! Kristohw Pühler hakkas sinua paika, kus meie endine maja oli seisnud, suurt ühket maja ehitama, aga minu isa läks pääwateenistust otsuma. Kui ma teda esimest korda nägin, leiwakot kaelas, ühe naabri teule minewa, kippus nut vägi-se peale, aga isa noomis mind ja ütles: "Ole rahul, armas lops, raha on kül kus-ruust kadund aga mite rahu südamest, kül Jumal meid ei jäta abiita."

Kibe näljaaeg tuli meie maale, hulg rah-wošt suriivad nälga, meie elasime ika ühest pääwast teise nõnda tasahiljukesti, ja saime Jumala abiiga ika läbi, aga Kristohw Pühler jäi rikkaks meheks. Ehk tema kül möldri teenistust ei olnud õppind, hakkas ommeti omast käest seda ammetit pidama,

aga oma poega Pastjanit, kellele weski kord pidi päranduseks jäätma, lastis ta möldri ammeti peale hoopis väljaöppida, et temast täis mölder pidi saama. Naitas mönikord, nagu paneks ülekohus wanamehe sündant na-tufe tuksuna, fest ükskord rääkis mu isaga ja palkus oma poega Pastjanit mulle koguni kosijaks, aga iisa ei tahtnud fest midagi teada, oli isa sant, poeg oli veel sandim, ja ennegu, ütles minu kadunud isa, peab weski tulega segama ja hunt lambaga koku sobima, kui et Pastjanist ja minust üfs paar pidi saama.

Pastjan läks wöörale maale reisima, wana Kristohw tallitas seuni üksi möldritööd. Ühel kalli pühapääwa hommikul käisivad jälle weski rattad, — wanamehel ei olnud pühapääwa ega argipääwa wahet olemasfi, — korraka loppes rattaste mürin ja kelini ära ja rattad jäivad järsku seisma. Minu isa, kel isa alles möldri weri joontes liigus, pani seda wääga imeks, aga enne kui sõna sai lausunud, kargas majapibbaja wanamoor weskiuusfest välja uulitja peale, kisendas: